

Luba serbska wósada!

Epistola na žinsajšnej nježeli, nježeli do pśedslědneje nježe
cerkwinego lěta, stoj w lisće Pawoła na Romarjow we 14. stawje, te
werše 7-9:

“Nichten z nas njejo za sebje žywy a nichten za sebje njewumrějo.
Gaž smy žywe, smy Knězoju žywe, gaž wumrějomy, wumrějomy
Knězoju. Togodla: daś smy žywe abo wumrějomy, smy togo Kněza.
Pśeto za to jo Kristus wumrěł a zasej wótžyweł, aby był z Knězom
nad wumarłymi a žywyymi.”

W teksće zmakajomy se z njezwuconymi gramatiskimi formami:
nikomu žywe byś, nikomu wumrěś. My znajomy: z nikim žywe byś a
słowo wumrěś, ale: žywe byś Knězoju a wumrěś Knězoju – to jo
njezwucone. Co to groni?

Južo jadnu sadu dalej cytamy wótegrono: “daś smy žywe abo
wumrějomy, smy togo Kněza”.

A to jo teke to centralne wugrono teksta. My smy togo Kněza. My
słušamy Bogu, Knězoju. We žywjenju a smjerši słušamy Knězoju.

Wón jo našo mě pśi našom dupjenju zapisał do swójich wjelikich
knigłow. A gaž za nas raz pśižo cas rozžognowanja z tym swětom a
my musymy stupiš pśed Bog ten Kněz, pón wón wiži našo mě tam
stojecy a nas póżnajo. My smy jogo žiśi, wót płoženja až k smjerši –

a hyšći dlej. Ze smjeršu jo jano naša zemska eksistenca mimo, nic naša eksistenca pšed Bogom. Tak ako to teke cytamy w našom teksće: “Pšeto za to jo Kristus wumrěł a zasej wótžywjel, aby był z Kněžom nad žywyymi a wumarłymi.”

To žywjenje někak zwónožijomy, ale: Chto se južo rad mysli na smjerś? Chto co južo wumrěś? Chto njeby měł tšach pšed smjeršu?

Krotko pšed nježelu zamrětych pšidu nam take mysli. Abo snaž smy samo pšed krotkim zgubili blišego abo znatego, suseda abo towaršku. To nam bóli a wóni nam feluju. Casy njocomy a njamóžomy to rozměš a akceptěrowaš.

Jo, žywjenje a smjerś – to stej šyrokej póli, teke w kšesćijaństwje. Njewěm, lěc ma nichten wše a dobre wótegrona na to.

Móžomy se pak zasej troštowaš z našym žinsajšnym słowom: My słušamy Bogu, we žywjenju a smjerši. Bog ten Kněz jo samo dał swójogo syna wumrěś a zasej górjej stanuš za nas, aby Bóžym słowam pšawje wěрили. Aby ten pšawy trošt namakali we žywjenju a smjerši a Bóžu lubosć zacuwali.

Njebójmy se togodla, daniž pšed žywjenim, daniž pšed smjeršu. Bog ten Kněz jo z nami, Wón na nas glěda a nas woplěwa. Dejmy jomu to jano dowóliš a se k njomu wuznaš a jogo lubowaš.

Módlimy se žinsa ze słowami jadnogo kjarliža Jana Bogumiła
Nytškego z Duchownych kjarližow:

Som dobreg póžył wjele na dušy a na šěle,

Som měł dosć wjasela.

Gaž tež we tužnem casu tu kšicu sčerpnje njasu:

Žo cłowjek jo bžez šerpjenja?

Gaž wumrějom we Kristu, ga mam tu zbóžnosć wěstu.

Co smjers mě co a row?

Gdyž slědna chyla pšizo, sy ty mój ščit, o Kněžo,

mój troštowař a wěsty schow.

Zmil nade mnu se z gnady, daj, ab' wše grěšne pady

něnt póznał, wopłakał.

Daj tež, ab' z cełej dušu rad pytał drogu wušu

a trošt jan z twójog słowa brał.

Amen.